

— Ами какъ трѣбва да се носи човѣкъ съ тебе?
— Не искамъ да стоя гладенъ на масата. По-нѣкога искамъ да се поразходя и да си похапна. По Божия воля попаднахъ у тебе, моля те гледай ме добре.

— Е, добре, ще те храня и ще се грижа за тебе
— Благодаря ти. Ала азъ не искамъ напраздно да ти ямъ хлѣба. Ще давамъ представления.

— Какви представления? Да не си артистъ?

— Да. Азъ съмъ акробатъ. Всичко зная!

— Щомъ е тъй, азъ ще престана да търгувамъ, ще отворимъ театъръ и ще даваме представления.

— Отлично!.. Азъ ще се трудя, доколкото мога.

Търговецътъ се хваналъ на работа: построилъ на бързо театъръ, украсилъ го отвънъ съ картини, наелъ отличенъ хоръ, прѣсналъ навсѣкжде афиши. Славата на необикновения театъръ се разнесла надалече. Отъ всѣкжде се стичали хора. И публиката премирала отъ смѣхъ, когато гледала чуднитѣ игри на още почудния чайникъ.

Давали представления въ претѣпканъ театъръ. Търговецътъ спечелилъ много пари, ала той не билъ егоистъ и му било жалъ за язовеца, който работѣлъ за него. Затова му казалъ:

— Чайниче, ето азъ забогатѣхъ благодарение на тебе. Благодаря ти отъ все сърдце. Нѣма да те забравя никога. Повече пари не ми трѣбватъ, защото алчността води само къмъ нещастие. Освѣнь това, азъ мисля, че и ти се умори отъ толкова много работа. Да затворимъ вече театъра.

— Както искашъ, за мене е все едно, — отвърналъ чайникътъ.

— Ще го заворимъ! — И търговецътъ разпусналъ слугитѣ, като ги възнаградилъ богато.

После се явилъ при стария свещеникъ на храма, разказалъ му всичко и добавилъ:

— Азъ дойдохъ да ти благодаря, защото цѣлото си богатство дължа на тебе, загдето така евтино ми продаде чайника си...

И като казалъ това, търговецътъ сложилъ предъ смаяния свещеникъ чудотворния чайникъ и подарилъ на храма половината си богатство.

Така чудниятъ чайникъ останалъ въ храма. Отъ тогава той не се превръщалъ вече въ язовецъ. Стои въ храма като скъпа вещь, която може да донесе нѣкому полза, а нѣкому да увреди, зависи отъ човѣка, какъ да постѣпи съ тази скъпоценностъ.

В. Павурджиевъ

